

ДИНО БУДЗАТИ СТАЧКАТА НА ТЕЛЕФОНИТЕ

Превод от италиански: [Неизвестен], 2001

chitanka.info

Него ден с телефоните ставаше нещо ненормално. Говориш например с някой и изведнъж се намесват чужди гласове, които в добавка те чуват. В десет вечерта петнайсет минути се опитвах да се свържа с един приятел. Още не бях набрал последната цифра, когато станах невидим участник в нечий разговор, после във втори, в трети, накрая настъпи пълна суматоха. Нещо като конференция в пълен мрак; някой внезапно се включва, после внезапно се изключва, без изобщо да го разпознаеш. Затова всички си приказваха без обичайното лицемерие и стеснителност; така бързо се създаде една обща атмосфера на веселие и забава, типична за налудничавите карнавали от миналото, за които сме чували от старинните легенди.

В началото чух гласовете на две жени, които се бърбеха (не е ли странно?) за облекла.

— Нищо подобно. Казвам ѝ: разбрахме сме да ми ушите костюма за четвъртък, днес е понеделник, а полата още не е готова. И знаеш ли какво ѝ казах? Казах ѝ: скъпа госпожо Броджи, оставям ви полата си, носете я по живо, по здраво...

Имаше тънък, почти писклив глас и плямпаше, без да си поема дъх.

Умно си го измислила — отвърна младежки, приятен и ласкав глас с емилийски акцент. — И какво спечели? Ще те изработи и ще подмени материала. От нея всичко може да се очаква.

— Ще видим, ще видим! И без това съм бясна. Не можеш дори да си представиш колко ми прекипя. И защо трябва да го търпя всичко това? Когато отидеш при нея, Клара, моля те кажи ѝ да не се отнася така с клиентките си. Между другото, Коменчини също каза, че повече няма да си шие при нея, защото направо похабила червената ѝ коприна. Горката Коменчини, направо приличаше на плашило. Не, откак тая жена стана модна, вече е съвсем безочлива. А само преди две години, помниш, нали, се кършеше пред нас от комплименти и ни уверяваше, че е щастлива да шие за две толкова елегантни дами. Пък сега се дуе като пуяк. Даже говори по друг начин, забеляза ли? Ама не, наистина, направи ли ти впечатление? Утре ще ходя при Жулиета, а просто нямам какво да облека. Какво би ме посъветвала?

— Франкина, гардеробът ти се пука от рокли! — спокойно отвърна Клара.

— Какви ги говориш, всичко е толкова демоде. Последния костюм си направих миналата есен, нали помниш. Дето е във фъстъчен цвят. Освен това...

— Пък аз ще си сложа зелената пола с черния джемпър, черното винаги прави впечатление. Права ли съм? Или пък да си наметна памучната жилетка? Онази новата, сивата. Макар че тя е май по-подходяща за вечер...

В този момент я прекъсна груб мъжки глас:

— А защо, госпожо, не си наденете роклята с цвят на изстискан лимон, а на главата да си втъкнете на баба сламената шапка с ширити?

Двете жени млъкнаха като с отрязано гърло.

— Ама защо мълчите, госпожо? — продължи непознатият, имитирайки римски диалект. — Някакви новини от Ферара? Какво ви стана, госпожо Франкина, досега не си затваряхте човката! Ами, не дай си боже, ако човката откаже да ви служи? Ще е огромна трагедия, нали?

Няколко души се разсмяха дружно. Останалите вероятно слушаха мълчаливо като мен.

Тук Франкина не издържа и занарежда сърдито:

— Вие, господине, не знам как ви именуват, сте един невежа, поточно пълен грубиян. Първо, защото е невъзпитано да се подслушват чужди разговори, това го знае всеки образован човек. Второ, защото...

— Охоо! Цяла лекция. Не се сърдете, госпожо... или може би госпожице. Просто се помайтапих. Ако се запознаем, вероятно ще смените гнева си с добродушие.

— Не му обръщай внимание — посъветва Клара приятелката си. — Някакъв досадник. Затвори телефона, ще ти позвъня отново.

— Не, не почакайте! — Беше гласът на друг мъж, по-вежлив, бих казал — по-опитен. — Две думи, госпожице Клара, може би никога друг път няма да се срещнем.

— Оу, голяма трагедия!

Внезапно в разговора, прекъсвайки се един друг, се намесиха още гласове.

— И как не ви омръзна да дрънкате празни приказки, клюкарки такива! — възмущаваше се жена.

— Ти си клюкарка, защо си навираш носа в чужди разговори!

— Аз съм си навирала носа! Аз...

— Госпожице Клара, госпожице Клара — мъжки глас, — бихте ли казали телефонния си номер? Защо не искате? Винаги съм имал слабост към римлянките, дърпат ме като магнит.

— Аз после ще ви го дам — отвърна женски глас, вероятно на Франкина. — Кажете ми само кой сте вие.

— Аз ли? Марлон Брандо.

— Ха-ха-ха — засмяха се дружно невидимите събеседници.

— Господи, колко сте остроумен.

— Адвокат Бартезаги! Чувам ви добре, вие ли сте? — Глас на жена, която за пръв път се включва в разговора.

— Да, аз съм. Кой е?

— Норина, не ме ли познахте? Звъня ви, защото снощи забравих да ви предупредя, че от Торино...

Адвокат Бартезаги явно се обърка.

— Госпожице, хайде да ми позвъните по-късно. Не бива да намесваме други в нашите лични истории.

— Е, адвокате — някакъв друг мъж, — пък ти харесва да си правиш срещи с млади гаджета, нали?

— Господин адвокатът Марлон Брандо не бил безразличен към римлянките, ха-ха!

— Хайде стига, моля ви. Нямам време да слушам вашите дрънканици, трябва веднага да звъня по служебни работи — беше някаква възрастна жена.

— Ама вие, госпожо — беше май гласът на Франкина, — да не сте случайно кралицата на телефоните?

— Ама защо не тряснете слушалката, не ви ли писнаха празните приказки? Аз чакам да ми позвънят междуградски, пък вие...

— Значи през цялото време сте подслушвали?! И коя тогава е клюкарката?!

— Затъкни си фонтана, глупачке!

Цяла секунда тишина. Ударът попадна в целта. Франкина не можа да намери какво до отговори, но после я парира тържествуващо:

— Ха-ха! Ти си глупачката!

Дружен звънлив смях. Не по-малко от дванайсет души. После пак кратка пауза. Може би всички вкупом затвориха телефоните? Или просто изчакваха? Ако се вслушаш, можеш да чуеш предпазливо

дишане, шумолене, леки почуквания. Накрая отново се разнесе приятният безгрижен гласец на Клара:

— Изглежда пак сме сами, а?... И какво щеше да ме посъветваш, Франкина, да облека утре?

В този момент се намеси непознат мъжки глас, красив, по юношески свеж, жизнерадостен:

— С ваше разрешение, Клара, съветът ще е мой. Утре сложете синята рокля — онази, която си ушихте миналата година при Марчела. Виолетовата блузка, която скоро дадохте на химчи. И разбира се, широкополата черна шапка...

— Вие пък кой сте? — В гласа на Клара имаше следи от уплах. — С кого разговарям?

Мълчание.

— Клара, че откъде този би могъл да знае всичко това? — притесни се Франкина.

Мъжкият глас без следа от ирония:

— О, аз знам твърде много.

КЛАРА: Глупости, случайно сте улучили.

ТОЙ: Улучил ли? Искате ли още доказателства?

КЛАРА (*нерешително*): Добре де, нека чуем вашите измислици.

ТОЙ: Така. Вие, госпожице, имате бенка. Една съвсем мъничка бенчица... хм, там... нямам смелост да го кажа.

КЛАРА (*мигновено*): Това не бихте могли да го знаете!

ТОЙ: Прав ли съм, или не?

КЛАРА: Това не може да го знаете!

— Ама така ли е, или не?

— Честна дума, никой не е виждал тази бенка, никой, освен мама.

— Е, значи е истина.

В гласа на Клара се доловиха съзлививи нотки.

— Никой не я е виждал, това си е направо гаден майтап!

ТОЙ (*миролюбиво*): Ама аз не казвам, че съм я виждал тая бенка. Аз само казах, че имате бенка.

Намеси се грубият мъжки глас:

— Стига си го усуквал бе, леке такова!

Непознатият мигом го отрязва:

— Бъди предпазлив на завоите, Джордже Маркоци, син на Енрико, на трийсет и две, улица „Киябрера“ номер седем, ръст метър и седемдесет, женен, преди два дни заболял от ангина, въпреки това не си спрял цигарите, в момента също пушиш. Достатъчно ли е? Някакви неточности?

Маркоци изведнъж се укроти.

— Но кой сте вие? Моля ви... аз такава...

НЕПОЗНАТИЯТ: Не се сърдете. По-добре да го ударим на веселба. Отнася се и за вас, Клара. Рядко ви се случва да сте в толкова весела компания.

Никой не събираше кураж да го прекъсне или да го иронизира. Всички бяха обладани от неописуем страх, сякаш в телефонната мрежа бе проникнал тайнствен дух. Кой пък е този? Вълшебник? Свръхестествено същество, заело мястото на телефонистките? Може би самият Дявол? Самият зъл дух? Но гласът изобщо не бе демоничен, а мек, ласкав.

— Защо си глътнахте езиците, приятели? Изплашихте ли се? А искате ли да ви изпея една прекрасна песничка?

ГЛАСОВЕ: Разбира се, разбира се!

ТОЙ: И какво да ви изпея?

ГЛАСОВЕ: „Скалинателла“!

— Не, по-добре „Самба“!

— Не, от „Мулен руж“!

— „Изгубих съня си по теб!“

— „Ел Байон“! „Ел Байон“!

ТОЙ: Ама хайде решавайте по-бързо. А на вас, Клара, коя песен ще ви легне на душата?

— О, страхотно ми харесва „Уфемия“!

И той запя. Може би беше самоизмама, но никога в живота си не бях слушал толкова красив глас. Толкова чист, отворен, очароващ, че ме побиха тръпки. Накрая вкупом се раздадоха аплодисменти: „Великолепно! Браво, бис! Ама вие сте истински артист! Трябва да пеете по радиото, ще изкарвате милиони, честна дума! Изпейте още нещо!“

ТОЙ: Но при едно условие — ще ми пригласяте.

Това беше странен хор. В различни краища на града, далеч един от друг, свързани само с тънки проводничета, напълно непознати люде

— един опънат в леглото, друг прав в антрето, трети може би в тоалетната — стискаха развълнувано телефонната слушалка. Никой вече не се опитваше да подмята тъпи шеги, да остроумничи, да пуска вулгарни лафове. Благодарение на този загадъчен непознат, който не каза нито името си, нито възрастта, нито адреса, петнайсет души, напълно непознати, никога невиждали се очи в очи, се почувстваха приятели. Всеки се въобразяваше, че разговаря с необикновено красиви млади жени или че събеседникът е интересен богат мъж с бурно романтично минало. И някъде в средата — един възхитителен диригент на невидим хор, чието вълшебство ги издигаше в полет високо над мръсните покриви на къщите. Точно той и точно в полунощ обяви края на веселото парти.

— А сега, приятели мои, край. Вече е късно, утре ще трябва да ставате рано. Благодаря за прекрасната компания.

В отговор — гласове на протест: „О не, не, изключено! Молим още една песничка!“

— Честна дума, не мога повече. Ще ме извините. Лека нощ, госпожи и господа, желая ви приказни сънища.

Всички се натъжиха като обидени. Започнаха да се сбогуват мрачно и унило. „Е, какво да се прави, тогава лека нощ.“

Всички се разпръснаха където им видят очите. Домовете потънаха в тягостно безмълвие. Само аз стърчах до телефона и се ослушвах напрегнато. И само след минута Непознатия прошепна в слушалката:

— Клара, аз съм... Чуваш ли ме, Клара?

— Да — нежно отвърна Клара. — Чувам те. Но ти сигурен ли си, че всички се разотидоха?

— Да, освен един — добродушно рече Непознатия. — Той през цялото време само мълча и слуша.

Явно ставаше дума за мен. Сърцето ми щеше да се пръсне и мигом тряснах слушалката.

Кой беше този? Ангел? Ясновидец? Мефистофел? А може би вечният дух на авантюрите? Въплъщение на неочакваното, което ни дебне на всеки ъгъл? Или просто Надеждата? Древната безсмъртна надежда, притаила се по най-нелепи места, дори в телефонните кабели, за да освободи и извиси човека?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.